

Verslag trip Roemenië – 11 Mei – 13 Mei 2010

Charleroi, dinsdagavond 19u, een druilerige en kille avond in het zuiden van België. Frank & ik staan op de bus te wachten die ons naar de luchthaven van Charleroi zal brengen. We weten beiden wel dat we een aantal uren later in Boekarest zullen aankomen waar het twintig graden warmer is, dus dat houdt ons wel staande.

En uiteraard het feit dat we een cheque kunnen gaan afgeven, geeft dit bezoek des te meer voldoening. Een cheque van maar liefst 3664 EURO, een bedrag dat verzameld werd door de Sint-Cordula school in Schoten. Nogmaals een dikke merci voor hun inzet!

Een uurtje en half vertraging voor we kunnen vertrekken richting Boekarest, gelukkig gooit de aswolk deze keer geen roet in het eten! Na een deftige vlucht, waarbij de beenruimte voor mij net iets te krap was, komen we aan in de charmante luchthaven van Baneasa in Boekarest. De tweede luchthaven in Boekarest, na Otopeni, en meteen ook de kleinste.

Ter plaatse staat Silvio ons op te wachten. Hij is 1 van de huisouders van het derde opvanghuis in ons project van Odobesti. Een zeer joviale en toffe kerel, wiens beheersing van het Engels echt bewonderenswaardig is. Hij brengt ons naar het project, waar we rond 2u 's nachts arriveren. We worden naar onze slaappleaats geleid & tot onze verbazing hebben we zelfs een aparte kamer per persoon. Mooie kamers, zeer verzorgd!

Na een goeie (en voor mij ook 'lange') nachtrust begeven we ons richting kinderdorp. We overleggen met Simona wat de planning van de dag zal zijn. Rond 3u zouden we de cheque officieel overhandigen. Daarvoor zouden we eerst nog een bezoekje brengen aan alle huizen en aan de kinderen. Ik ben echt blij dat ik de kinderen terugzie, al is het maar voor een dagje en half...

Tijdens de rondleiding in de huizen blijkt nog maar eens dat deze huizen *picco bello* ingericht zijn. De huisouders van de verschillende huizen zijn echt hele vriendelijke & beleefde mensen. Ook de tantes (elk huis heeft ook een tante die altijd helpt & eventueel kan inspringen wanneer de ouders met vakantie zijn) zijn hele aangename dames. Na de rondleiding is het tijd voor de lunch, we krijgen enkele heerlijke plaatselijke gerechten voorgeschoteld, de porties zijn net iets te groot voor ons beiden, maar het is heerlijk.

Na de lunch is het moment aangebroken om de cheque te overhandigen. Alle kinderen en volwassenen worden verzameld in het administratiegebouw. Na een korte speech van mezelf, die vlekkeloos naar het Roemeens werd vertaald door Silvio, mag Simona de cheque in ontvangst nemen. Uiteraard is iedereen dolblij met het ontvangen bedrag & het zal zonder twijfel heel nuttig besteed worden.

Nadien gaan we buiten een beetje van het mooie weer genieten in het bijzijn van de kinderen. Zoals altijd zijn ze heel energiek & speels. Soms vraag ik me af waar ze al die energie halen, maar het blijven kinderen natuurlijk. Na al dat spelen & ravotten begeven we ons terug naar onze logeerplaats om ons wat te verfrissen, een beetje te eten en ons klaar te maken voor de avond. 's Avonds waren we uitgenodigd in het derde huis om te luisteren naar een mini-concert van de kinderen & er zouden ook enkele verhaaltjes verteld worden.

De avond valt, gelukkig zitten we allemaal gezellig & knus binnen, want buiten is het onweer losgebarsten. De kinderen beginnen de avond met enkele liedjes te zingen, onder begeleiding van de muzikale virtuoos Liviu. Heel mooi en ontroerend. Na het mini-concert had Silvio mij eerder op de dag gevraagd om een klein verhaaltje te vertellen voor de kinderen. Maar in plaats van een verhaaltje te vertellen, heb ik de kinderen allemaal de kans gegeven 1 vraag te stellen aan mij. Alles wat ze graag wilden weten, mochten ze vragen. Zo komen de vragen “wat vind je van Roemenië”,

“wat was jouw mooiste moment tijdens je trip vorig jaar” en de onvermijdelijke vraag “heb je al een vriendinnetje”.. :o))

Deze hartelijke avond brengt een slot aan een mooie dag, helaas wist ik toen al dat ik de dag nadien weer huiswaarts zou gaan. Na een lange, rustgevende nacht, is de tijd gekomen om overal afscheid te gaan nemen. Het afscheid valt deze keer minder zwaar, aangezien ik in juli reeds zou terugkomen en deze keer voor een periode van 10 dagen. Het is dus geen goodbye, maar een “La revedere!”

Tommy Pootemans

